

Першимъ бесѣдникомъ бувъ Чехъ Гурбантъ. Онъ вважається тоасть на честь цѣсаря Франці-Іосифа I, підносачи, що за його ліберального панування здвигнулися і отродились маси народу на ґрунтѣ національного. Музика фоторала на се народний імінь. Другимъ бесѣдникомъ бувъ Русинъ, заступникъ товариства „Сѣчъ“, архіефес Окунєвський. Онъ підніється тоасть въ честь Миклосича. Бесѣда дра Окунєвського була прината френетичнимъ овлемъ; по нїй отспіваво Миклосичеви „Многая лѣта“.

Читано дальше телеграми, наспіваша въ южної Славянщини: телеграма було 23 сербскихъ, 36 словенськихъ, 11 болгарскихъ і 5 хорватскихъ (!). Всѣ забавлялися якъ найлучше. Музика грава гарні штуки, співались пѣсни, якъ „Неj Slovane“, „На преj застава Славе“ „Бранково коло“ і др. Потомъ читано телеграми бѣть північнихъ Славянъ. Полякъ Гостковський по отчитаню польскихъ підніється тоасть на федерацію Славянъ на основахъ рівності і вольності. Говоривъ дуже хорошо і въ дусѣ далекомъ бѣть шовинизму національного, що бѣть Поляка не часто і не легко можна почuti. Дальше читалися ческій (11), оттакъ нашій малоруській, числомъ 35. Кожді були аплодованій, найбільшій же ентузіазмъ викликала телеграма бѣть рускихъ ученици семинарії женської во Львовѣ. Гдеякі телеграми не були читаній, лиши було сказано, що бѣти наспіли, не лише для того, що отчитаные всѣхъ були уже умучено публіку, але и для того, що гдякі могли, если не провокувати товариство „Буковина“, то вразити єго і тымъ чиномъ попсувати загальну гармонію.

Інший однакъ думки бувъ представитель и предсѣдатель власне тоїжъ „Буковина“ п. Дудыкевичъ. Вже підъ чась академії бнъ передаючи Миклосичеви адресу „Академіческого Кружка“, викликавъ дисгармонію, бо въ російской промовѣ своїй висказавъ такій поглядъ, якій власне противився поглядови Миклосича. Теперъ же бнъ прочитавши свои російскій телеграми (17), — въ которыхъ одна сь натискомъ прочитана, говорила мѣжъ прочимъ: „Да погибнуть сепаратисты“ і черезъ то могла вызвать невдоволеніе, — крѣмъ того що узвани потрѣбнімъ виступити сь російскою бесѣдою, вимѣреною противъ нашого народа і єго самостїйності. Бесѣда єго на тему „одинъ народъ“ — (на вечерь въ честь Миклосича, который на основѣ глубокой науки якъ разъ до противного дѣйствія висловѣ!) — викликала велике роздражненіе, а коли ще дтоявався до Славянъ, що они будуть часливими, алявши сь Россіянами, повстали крики і голоси протесту. Ктоє крикнувъ: „Тогда всѣ въ Сибірь пойдемъ!“ — а на тоб бесѣдникъ отповѣвъ: „Сибірь хороша страна, особено для заблуждающихъ ся!“ Тогда поставивъ крикъ не до описания. „Регеат, регеат!“ Сербъ (Петковичъ Р.), рослый муніципа, приступивъ до бесѣдника, бѣсунувъ єго бѣть трибуни,

а самъ по російски крикнувъ доносимъ го- лосомъ: „Не то народъ, що ще на Сибірь, а той, котрого на Сибірь шлють!“ (Браво). Бесѣдникъ „Буковина“ хотївъ ще щось говорити, але заглушаюче „регеат“ не допустило його до слова. Всѣ Русини, всѣ Серби, Словенці і много Поляківъ опустили салю, обуреній провокацію, оскорбившою не лише Русинівъ, але и всѣхъ другихъ Славянъ, а та- коже ювілята Миклосича.

Однакъ мимо тої провокації, мимо того негарного конця, цѣле свято выпало дуже добре і було величезною манифестацію тыхъ подавленыхъ і покривденыхъ народностей словенськихъ, котрій хоча мають повне право екзистенції, мусить собѣть найбільшимъ трудомъ і висиленемъ здобувати свої права природній. Свято се було „триумфомъ правди надъ неправдою“.

B. II.

Помѣщаючи нынѣшу дописъ въ Вѣднію о ювілайному торжествѣ въ честь Миклосича, мусимо замѣтити, що описаній объективно нашимъ дописователемъ фактъ о „скандалѣ“ при конці комерсу (o 1½ години по півночи) подали такъ само всѣ вѣмецкій і славянській дневники сь своїми замѣтками. И мы не залишимо въ слѣдуючомъ числѣ подати наші уваги до сего будь-що-будь сумного факту, тымъ бѣльше, що въ одної і въ другої сторони були найбільше тутъ заангажованій галицькій Русини.

Зъ обовязку дневникарского мусимо ще и тое додати, що на другій день по комерсу видали товариства „Сѣчъ“ умѣстивъ въ вѣденськихъ часописяхъ поясненіе висше описаного факту въ такій самой основѣ, въ якой надславъ и намъ до умѣщ-нія:

„Щоби пояснити, яке становище заняло наше товариство на святѣ въ честь Миклосича, котрого мы зг҃одно сь нашимъ народомъ, яко єго представителъ, глубоко поважаємо, заявляючи се вже тымъ, що мы именували єго нашимъ почетнымъ членомъ і що брали горячій спѣвъдѣль въ святкованю ювілею сего високопочитаного і високодостойного мужа, мусимо сь жалеть заявити, що на сїмъ святѣ, где намъ найменше годилося зменшати велике торжество славянське, на котрому такъ сильно збетала замаркова наша народна ідея, — мы мусимо на сїмъ такъ поважнімъ мѣсці підъ конець, коли честь і повага нашого народа черезъ представителя тов. „Буковина“ збетала тяжко оскорблена, яко вѣрній сини піднести нашу протестъ і вийти въ сего мѣсця. Зара- зьмъ поученій досвѣдомъ, хоча заявили мы нашу найширѣшу охоту святкувати вразъ сь другими славянськими народами память великого і геніального Тургенева, — то збетались зневоленій отказаться бѣть спѣвъдѣль, якъ се всегда мы робили, коли можна було сподѣвати демонстрацій противъ нашої народності, якъ н. пр. мы откались бѣть удѣлу въ торжествахъ, устроюванихъ польскимъ

товариствомъ „Ognisko“ въ память „Конституції 3-го мая“ і въ „ювілей Собеського“. Дальше, щоби оправдати і добре вирозумѣти, якъ важній мотива споводували настъ до сего конку, подаємо въ цѣлості наше заявленіе, яке отпоручники тов. „Сѣчъ“ доручили комитетови для устроення комерсу въ честь Тургенева:

„Память Тургенева намъ дорога, шануємо въ нїмъ геніального і невтомимого борца противъ неправди, нервности і насилия, шануємо въ нїмъ мужа, що вразъ сь своимъ другомъ а нашимъ незабутнимъ „Тарасомъ Шевченкомъ“ боровся за права людскій для покривденого народа. Шануємо въ нїмъ мужа, що спріявъ нашій справѣ і народній нашій літературѣ, що самъ перекладавъ оповѣдання Марка Вовчка на великоруску мову а напої учився. Коли отже въ загалѣ память Тургенева у всякого образованого чоловѣка викликує чувства глубокого поважання, то о сколько она намъ дорожша за то, що такій великанъ підніється свїй голось могучій въ оборонѣ нашої переслѣданої літератури. Бѣмо чоломъ кожного часу передъ величимъ геніємъ XIX століття і щиримъ серцемъ святкувалими єї память.“

Зваживши однакожъ, що предсѣдатель тов. „Буковина“ на комерсѣ въ честь Миклосича, мужа, що важкимъ словомъ правди и науки вступився за самостїйностю нашого языка, — посмѣвъ прилюдно і остентативно се все запечити, а тымъ настъ и наші надійній чувства глубоко оскорбивъ;

зваживши дальше, що тов. „Буковина“ наставть не уважнене заступати великорускій народъ;

зваживши такожъ, що тов. „Буковина“ своїмъ поступкомъ днъ 8 (20) падолиста доказало, що оно яскраво противорѣчить ідеямъ і симпатіямъ Тургенева, і для того не дав намъ найменшої поруки, що оно буде гдно обходити память сего борца за свободу і людекость;

зваживши въ конці, що мы Русини на святѣ въ честь Тургенева підъ проводомъ тов. „Буковина“, не маємо жадної поруки і обезпеченія, що не будемо виставленій на подобну зневагу, —

ємо зневоленій отказаться бѣть спѣвъдѣль въ сїмъ святѣ.

Заразомъ занявлямо прилюдно, що мы всякий зношенія сь тов. „Буковина“ зрываемо, і що въ висше наведеныхъ причинъ на будуще не будемо брати удѣлу въ нїякому славянському святѣ, на коли намъ не буде доста-точно запоручено, що честь і повага нашого народа не буде нарушеніа, — і що мы, тутъ у Вѣдні одинокі заступники руского народа, не будемо виставленій на нїякій напади і обиды.

Въ конці заявляємо, що память Івана Тургенева, сего такъ много заслуженого мужа, будемо обходить въ нашімъ кружку.

Съ глубокимъ жалемъ, що разъ кажомъ приходить намъ рѣшитись на сей таїкъ дуже немилій крокъ; до него однакъ мы зневоленій здѣстали поступкомъ тов. „Буковина“.

Отъ Видѣлу тов. „Сѣчъ“.

Івана Куровець, предсѣдатель Зиновій Левицкій, секретарь.“

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Въ палатѣ посолській угорского сойму) зачалися днъ 20 л. падолиста розправы надъ проектомъ правительства о супружествахъ между євреями і жидами. Проектъ сеї становить скімъ парламентомъ закономъ о еманіципації жидівъ, а позаякъ дотыкає бѣть пыткань жидовскаго народу, то стоять теперъ въ Угорщинѣ на порядку днівомъ, то розправы парламенту будуть интересомъ тѣль угорску суспільність. Авторъ предложени для мадярской идеи державной жидовской едементу, а щоби скорше дйті до цѣлі, рѣшивъ єї усунуть правну перешкоду, котра недозволяла змаганія мадаїзацийної системи лишилась угорскій жиды, хоча і призначали мадарську мову, такожи жидами і становлять особну суспільність, — каству сть особными расовыми признающими, і отрублыми поглядами религійно-моральными, котрі дуже часто стоять въ суперечності інтересами христіанськихъ вѣроисповѣдань, а отрубість таїкъ довго не затримає, поки рдина не отворить спольноти інтересовъ. Тысоки глядити на пытань жидовске и теперішній представитель угорского правительства, а скоре полагодженіе сего пытана сталося въ виду антисемітскаго руху, викликаного въ польськихъ часахъ Тисса-єслірскимъ процесомъ, конечною. Тисса знаєтъ добре, що єго проектъ отрѣбить въ парламентѣ опозицію, зъорганизовану въ антиеврейскому клубу, не мгль забути такожъ о той, що предложение єго буде мати принципіальній противникъ въ духовенствѣ, засѣдаючомъ въ парламентѣ і въ членахъ скрайної лівницї, котра звернється противъ предложению правительства, залишає слабыхъ оторві. Тому то днъ не засміялъ такожи антисемітами, котрі знайшли дуже пригожій случай для виказання своїхъ зауваженій кружкахъ, освіблювож въ партії імперіалістичної, котра за єго заходами узнала єю справу справою сторонніцтва і зъобовязалася голосувати солідарно за предложеніемъ. Зъ другої жъ стороны не саша такожи антисемітами, котрі знайшли дуже пригожій случай для виказання своїхъ зауваженій гадокъ, котрі поза парламентомъ не далибы може і рецрдуковати. Черезъ те прибрали цѣла дебати характеръ антисемітской розправы, въ котрой одна боронили поглядови і програми антисемітского клубу, другі жъ старалися в добути аргументы для виказання, що замѣты антисемітськихъ безъсловій. Замѣтна передовѣмъ таїкъ обставина, що правительство і загаломъ всї оборонцї предложенія Тисса видать слабї стороны проекту і признаютъ до нихъ, заявляють такожъ, що будуть голосувати за закономъ. До минувшої суботи велася розправа генеральна, а при той случайності поставили антисемітами внесеніе, що предложеніе правительства откинуті и не приняти єго за основу спеціальнога дебати. Зъ момежи бесѣда, виголошенихъ захистниками проекту, заслугує на увагу бесѣда бувшого министра справедливості, Бальтаза Горвати, котрый заинтересувавъ своїми відомостями палату, слухавшу єго съ великою напруженьемъ. Пос. Горватъ видить олабу сторону предложенія передовѣмъ въ той, що єго має характеръ спеціального жидовскаго закона. Законъ повиненъ загаломъ виказати, що рукою правъ обывательськихъ і політическихъ не зависить єтихъ вѣроисповѣдань. Въ прочь держава має неоспориме право нормувати отношенія супружескіхъ, а сей законъ ревиндикує єго державѣ лише въ часті. Замѣтъ загальнаго закона о цивильныхъ супружествахъ предкладає правительство толькъ спеціальній законъ о супружествахъ жидовськихъ. Правительство здѣсъ болодає, що католицьке духовенство буде робити трудності въ виконанію закона, але таїкъ обезважена, бо угорське духовенство звѣстне зъ європейськимъ патріотизму. Бесѣдникъ звергася противъ замѣтъ піднесенихъ супротивъ жидовъ і подвигається, що хоча въ жидовській товариствѣ подбываюто порока, але нѣкто не може за єго зауважувати єї цѣлої расы, бо і межи жидами отрѣчаються индивидуа, що характеромъ, науковою і образованію зачислються до найкрасішихъ особи въ товариствѣ. Гармонія не дастъ легко сировидити, бо саму стоять на перешкодѣ взаємній пересуду. Но хоча предложеніе має богато слабихъ оторві, заявляє Горватъ, що буде за нимъ голосувавъ, бо оно хоча въ часті переводить въ практикѣ право держави до унормованія отношенія супружескихъ. Офіційный захистникъ внесеного правительства проекту, міністеръ справедливості Паулерь боронивъ єго досить олабо, а мотива піднесеній не були зовсімъ переконуючі, але бѣльше, можна було єго оборону наївѣ зовсімъ противъ інтерпретовати. Супружество, казавъ Паулерь, становить таку христіанську якъ і жидовъ основу родинного життя і для того має для церкви і держави незвичайне значеніе. Не можна дивуватися, що церкви отралася за-

тишины і держать коло ушей якісъ руки. „Алежъ мы нїчого не чуємо“, — бѣзовавши панночки, що передъ нами уйшли до комната. „И мы нїчого не чуємо“, — бѣзовавши єблька голосомъ. „Seit's stat — мовчѣть“ — упоминає повнолицький мужчина, батько панночки, очевидно богатий купець „vom Brilantengrund“. „Певно, що нїчо не чути, — поясняє телефоновий слуга, — бо токъ електричний ще не сполучений, але заразъ почувавте.“ И всѣ зновъ замокли. Наразъ роздався въ телефоновихъ лійкахъ якісъ трбескъ подбійний до того, якъ бы кто запалювавъ трбескучій сѣрнички. То переходить токъ електричний. Въ слѣдъ за нимъ почувався і співъ въ опері. Якъ бѣть дуже далека чути тонкій слабий голосъ добуваючоїся немовѣбъ въ підъ землѣ а однакожъ чути сь всею докладностю всѣ єго модуляції і найкрасішій пасажи. То співав Леманъ въ ролѣ Інесъ і допытується за своїмъ мильмъ за Ваккою де Гама, а въ отповѣді роздався громкій голосъ п. Лай. Его співъ и слова такъ чути докладно, що знаючому операу дається, що дуже далека чути сцену підъ землю. Наразъ въ руркахъ телефоновихъ зновъ засівъ затрѣщало, зашуміло, а потому і зовсімъ стихло. Представленіе закінчилось і слухачъ телефоновий співавъ, що єго микрофонъ переносивъ музику

войды маги впливъ на туо институцію, бо церковь сповняла симъ лишь свое шкликанье. Тому то, коли ходить о реформу сеи институціи, треба поступати съ великою осторожністю и щадити моральне чувства. Сеи програмы держалося дотерпъ угороке правительство, а доказомъ сего давнѣйшее законодавство якъ исторія введенія австрійскаго кодекса цивильного (часть его относящаяся до супружества необязуяла въ Угоршиѣ). Министръ противный заиску загальнаго закона о цивильныхъ супружествахъ. Въ обороны проекта ставашъ такожъ самъ президентъ Тисса. Его выступленіе было замѣтно хиба тымъ, що заповѣтъ репресій мѣры прогиб газетъ, ведучихъ антисемітску агитацію и заявивъ, що захажає на туо цѣль надзвичайного уловомочненія правительства. Противъ закона забирали голосъ крѣмъ священикѣвъ члены антисемітскаго клубу: Оюди, Симоній и Иостохи. Оюди, мотивуючи свое внесеніе переходу надъ проектомъ доднѣшнаго порядку, заявилъ, що укажає рѣшеніе жидовскаго пытана однѣмъ зъ наибльшихъ пекучихъ соціальныхъ пытанъ, однакожъ въ виду дому талмуда нема выглядіть, щобы удалося жидовскому элементу зляти съ христіанськими. Рухъ протижидовскій застригся особливо наслѣдкомъ несправедливаго переведена процесу Тисса-еллярскаго и наслѣдкомъ появленія въ Пешѣ Морица Шарфа. Щѣкавіи такожъ виводы Иостохія. Жиды, говоривъ бнъ, суть саміи несобѣстными провокаторами разрушѣнія послѣдніхъ часівъ; ихъ розбійни и деморализующа политика винна всѣму. Повтаряючися зъ дни на день случаѣ падъужить, агитації, рабунківъ и насилій жидовъ побольшають лишь таборъ антисемітівъ. Тѣ, которыхъ названо въ палатѣ безсовѣтными агитаторами, вислани сюда народомъ, щобы загоити горе. Но они замѣтно усунуті лиху нанесене жидами, дозволяють съ непонятною легкодушностию и рѣденодушною работати и нищти собѣ мандаты и голосуячи за предложеніями зовѣмъ непотрѣбными, доливають лишь олѣю до огню. Коли референтъ говоривъ тутъ про небезпеченіе сооби и власності, то бнъ ошибався, бобезпеченіе загрожене было переважно жидами въ спілкѣ съ ихъ нанятими ратниками филосемітами. Передъ тою коалицію небезпечна наша власностъ, бо выдирають намъ еи кривими присягами и перекупствами мимо всякихъ законівъ и параграфовъ. Передъ жидами не есть безопасне и житие христіянъ, бо поминувши вже щоденій напасті жидовъ на житие христіанськихъ обывателей, не могутъ родичи нѣкоги бути безпечні, що ихъ дитина не становиа жертвою оргій ритуальнихъ. Мимо увильяющаго засуду, говоривъ Иостохія, кождый перекованій, що нещаслива Естеріа Шалимосси згинула въ синагозѣ. Не ма що дивуватися, коли зруинованый народъ бере за сокири. Бесѣдникъ переосвѣчений, що проектированій законъ не рѣшилъ жидовскаго пытана. Ставляючи за припѣръ Прусы доказує бнъ, що звязи межи жидами и христіанами не будуть часто лукалися. Дани статистики популізаціони прускою поучають впрочемъ, що мѣшанина семітівъ съ европейскими расами есть даже неплодна, а причина явища, поминувши вже условіе физіологичнї лежитъ въ непреодолимї противности обохъ расъ. Жидъ видить въ христіанії лишь „гоя“, а христіанії видить въ жидѣ чоловѣка, которымъ бтъ датичихъ лѣтъ учився бридитися. Но мимо всѣхъ аргументовъ противниковъ закона принялъ его палата и рѣшила приступити до спеціальної розправы, а здѣго можна заключати, що нема обавы, щобы бнъ бувъ откіненый.

(Предметомъ нарадъ министеріальнихъ конференцій въ Пешѣ), куда удалися, якъ мы доносимъ въ послѣдній часѣ, министри спільніхъ ресорѣвъ и гдекотріи министри долигавскї, мають бути справи чисто адміністративнї. Що до подорожи министра торговлї бар. Пино, то цѣлью еи має бути, якъ довѣдується „Presse“, порозуміти съ угорскимъ министерствомъ комуникацію що до ждѣнницѣ Сгрѣй — Мункач и угорско-галицкимъ ждѣнницѣ. Що до послѣдній лїнії порозуміли вже оба правительства, куда має ити еи траса, а теперъ має бути лишь рѣшене пытане точокъ сполученїя и пограничнаго тунелю. Нынѣ має отбутися для остаточного полагодженя сихъ пытань конференція.

ЗАГРАНИЦІЯ.

Нобѣда ложнаго пророка Недавно доносили мы, що египетске войско въ Суданѣ понесло страшну поражку; нынѣ маємо о тѣй вже докладнѣйшѣ вѣстї, зъ которыхъ показуєся, що не лише цѣлій Египетъ, але і наїть въ тѣй державѣ европейскї, котръ въ якій небудь стоять звязи ѿ орієнтомъ, суть сильно загроженій. Звѣстно, що ложній пророкъ Магда вже бтъ двохъ лѣтъ воює въ Суданѣ съ рбжнимъ щастїемъ. Коли минувшого року побивъ бнъ Юсуфа нашу и его 2000 людей, слава его понеслась далеко поза Суданѣ. Познѣйшее вправдѣ побили его Египетане и бнъ стративъ въ битвѣ 3000 людей, але все не перешкодило, щобы сила его чимъ разъ больше зростала. Въ послѣдніхъ часахъ египетске правительство було вже змушено вислати противъ него значну армію зъ 20.000 людей. Головну команду поручило правительство Гиксоваша, Гиксоваша бувъ Індо-Англійцемъ и родився въ Бомбай; тамъ служивъ бнъ такожъ въ індо-англійскомъ войску и доолуживши ранги полковника. Онболя вступивъ въ египетскую службу и якъ вже сказано, призначений бувъ воювати противъ ложнаго пророка. Съ половиною отже того войска, съ якимъ висланій бувъ до Судану, и съ 6000 верблудовъ виступивъ бнъ противъ пророка Магди. Хотѣвъ зачепити его въ его вла-

снобмъ гнѣздѣ и пустивъ вздовжъ бѣлого Нилу по дорозѣ 150 километрѣвъ довгой, а потому и шовъ ще 300 километрѣвъ черезъ пустиню до Кордофана. Ось мавъ всего на два мѣсяцѣ сухаровъ, а войско его було вже въ дуже злѣмъ станиѣ; интендантуры и лазаретовъ не було у него зовѣмъ. Египетскій офицери трусливи и неспособніи не могли вилливати отпovѣдно на войско, а зъ европейскихъ були всего два Англичане и дванадцять Нѣмцѣвъ. Підъ Ель-Обоенди пріїшло до битви. Битва продовжалася три днѣ и скончилася цѣлковитою заглою египетскаго войска. Коли довѣдався о тѣмъ капітанъ Монкріефъ, пустивъ съ 500 людьми на помощь Гиксови. Монкріефъ бувъ давнѣйше англійскимъ конзулемъ въ мѣстѣ Свакімъ, що лежить надъ Червонымъ Моремъ, и отзначившися тамъ яко ревній поборець торговлї невольниками. За тѣ дуже гненавідливиго его тамошній торговцѣ и начали его якъ разъ тогды, коли бнъ переходивъ черезъ мѣсто Тока. Войско его зробило зразу карб, але коли неспрѣтель его розбивъ, разбѣглися всѣ, лишь одинъ Монкріефъ остався. Онь ще довго боронивъ зъ коня револьверомъ, але въ концѣ вороги его об скочки, стягнули зъ коня и порубали на кавалки. Такъ закінчився послѣдній походъ Египтянъ противъ ложнаго пророка; теперъ цѣлій Египетъ стоїть отворомъ сфанатизованому ворогови. Теперъ вже не розходити лишь о програму битви, але о знашнѣ цѣлого войска; а що ще суміши, — показуєся, що сила ложнаго пророка страшно велика — єи числять на 300.000 людей — а войско египетске здеморализоване до крайності и въ жаденъ спосѣбъ не въ силѣ опиратися сфанатизованимъ ордамъ. Суданъ вже пропавъ для Египту. „Daily News“ доносить навѣтъ, що вже теперъ дораджують египетскому правительству, щобы оно зреяло всякихъ правъ на Суданъ въ користь пророка и занехало дальшою вѣйни съ Магдимъ.

Але си побѣда далеко страшнѣша для са-мыхъ Англичанъ. Побѣда надъ Египтомъ, въ ко-трдѣмъ верховодять Англичане, стала ихъ наибльшимъ пораженiemъ; ихъ повага на вѣходѣ теперъ підкошана. Давнє пророцтво, що зъ середини Африки прїде спасеніе для цѣлого магометанського свѣта, не загинуло ще у мослімовъ, а коли рознесеся теперъ вѣсть о побѣдѣ підъ Ель-Обоенди, то дуже легко може бути, що не толькъ въ Египтѣ забажаютъ увильнитися разъ бтъ Англичанъ и въ загалѣ бтъ всѣлякого впливу европейскаго, але і наїть и въ Індіяхъ може дуже легко зробитися ворохобия. Та не лиши противъ самихъ Англичанъ може обернутися побѣдоносній мечъ приклонниківъ исламу, але і въ загалѣ противъ всякої европейской власти. Дуже легко може статися, що підъ впливомъ славы ложнаго пророка зворохобите не толькъ цѣла північна Африка, але і всѣ тѣ народы магометанськими вѣри, котръ лиши здостається въ якій небудь зависимості ѿ Европейцѣвъ. Тому то і побѣда ложнаго пророка викликала въ Англії великий переполохъ. Всякі пытася, що теперъ зробить англійске правительство, яке займе становище супротивъ теперѣшній ситуації въ Египтѣ. Чи откличе своїми вісками зъ Індії такъ якъ недавно постановило? Здається, що такъ самъ Египетъ якъ і теперѣшня ситуація въ нѣмъ зарадто суть важній для Англичанъ, якъ щобы они теперъ на все рѣденодушно смотрѣли. Недалека будущина розсвѣтить намъ певно докладнѣйше сю оправу.

НОВИНКИ.

— Інсталація Впр. дра Юліана Пелеша на крыльшини-архідіакона гр. к. матропол. консисторії бтбулася въ недѣлю 10 годинѣ. Заразъ по вступії єго въ архікатедральну церкву, отчитавъ канцлеръ консисторії въ присутності всѣхъ крілошанъ и численного народа номінацію Б. Вел. цѣсаря, котрою дра Ю. Пелеша звѣльялся бтъ дотеперѣшнаго єго уряду ректора вѣденської семінарії а назначається крілошаніномъ-архідіакономъ львівської митрополії консисторії. По прочитанію сего номінаціонаго акту принялъ Пресов. еп. Сильвестръ бтъ номіната исповѣдь вѣри, котру номінантъ совершивъ на колїнахъ передъ цариками вратами, отчитавши символъ „Вѣрую“.

По сїмъ при触动изъ до Преосвященого и принялъ зъ рукъ его отзнаки крілошанські: сино-голубу ризу и перстені, по чомъ впровадивъ єго крил. Петрушевичъ на призначене почетне мѣсце архідіакона. Зъ єтою поступивъ ново-іменованій въ закристію и приготовився до служби Божої. Одѣтый вже въ свѣтлій ризи приступивъ ще разъ до Преосвященого, котрый тає первъ вложивъ на єго голову митру и подавъ жеазль въ руку. По сїй церемонії отпрашививъ дръ Ю. Пелешъ службу Божу при участі двохъ крілошанъ єо. Фацієвича и Бѣлещкого и при асистѣ молодшого клірику. По сконченю служби Божої вийшъ новоіменованій архідіаконъ многолѣтствіє пашт., цѣсареви и духовенству, а хоръ пітомцівъ бтопізвавъ ново поставленому архідіаконови хороше „Многа лѣта“. По службѣ Божїй складали архідіаконови свои желанія крілошане, ректоратъ духовної семінарії и пр.

— Народна Торговля розвивася быстро. Склепъ при улиці Орменськї підъ ч. 2 противъ „Народного Дому“ порядкується, рбжні товары приходять щоденно. Приготовленія поступили уже такъ напередъ, що найпознѣйше 1 л. грудня с. р. т. є съ концемъ сего тиждня склепъ буде отворений. Замовленія на товары колоніальній до крамниць може уже теперъ робити.

— Пяте заєданье „Етнографично-статистичнаго Кружка“

бтбулося въ недѣлю днѧ 25 с. м. Засѣдань разпочалося отчитомъ тов. Нестора Яворовскаго о етнографічнї часті, видали Краківскій „Академії Наукъ“, а спеціально о тихихъ прадцяхъ, котрь ткають етнографію малоруского народа. Въ ста-раннію обробленою отчитомъ тов. прелегентъ подавъ подрбний оглядъ великого збрівника казокъ и пѣвцівъ, збрівника на Українѣ Ед. Руликовскій, дальше збрівника прионѣдько бѣлорускіхъ і Дыбовскаго, збрівника і прапця панії Мошиньской, а зъ матеріаломъ, назбиранихъ зъ вѣходной Галичини, переглянути збрівники народніхъ позврокъ Густавича и Людвіка Годоли, а такожъ величина працію п. Жулинського о Тухольцяхъ. Рецензентъ тов. Ф. выражавши повне признаннє для пильної і совѣтної праці тов. Яворовскаго піднімъ глядкъ закиды противъ видали краківскій „Академії Наукъ“, ткаючихъ нашою етнографію, а именно цѣлковите незнакомство редакційною комісією съ нашими матеріалами доси где инде напечатаними, недостачу певної наукової системи въ збиранию і публікованю тогожъ матеріалу, и при конції надкуживань науки і матеріалу на украйнѣхъ до своїхъ політичнїхъ цѣлівъ головно черезъ то, що „Академії Наукъ“ все ще замыкає свою учену дѣяльність въ старихъ границяхъ польської Рїчи посполитої „od morza do morza“, а такожъ для того, що дуже часто мѣшав етнографічнї матеріалъ (якъ і. пр. повѣрки) рускій польськимъ і такимъ способомъ робити єго для науки зовѣмъ безъужиточнимъ. Супротивъ такої праці краківської „Академії Наукъ“ піднімъ рецензентъ конечну потребу — трудитися намъ самимъ надъ свою етнографію, зъ для виказання властивої наукової стойності рускіхъ матеріалу въ видѣ позврокъ тою ѡже „Академії Наукъ“, по-рівнію іхъ докладно съ матеріалами, видалими „Имп. русск. Географическимъ Обществомъ“ въ Петербурзѣ, „Югозападнимъ Огдѣломъ“ тогожъ общества въ Кіевѣ і Головацкимъ въ Москвѣ. — Потомъ голова „Кружка“ тов. Ярема широ повітавъ гостей, прибувшихъ зъ „Академіческого Кружка“ і просивъ їхъ забрати голову въ справѣ уладженя спільню працю обохъ нашихъ академичнїхъ товариствъ надъ нашою етнографією і статистикою. На те запрошено бтбуло въ прямѣ замѣр рускіхъ рембеніківъ „Зоря“. Що властиво ему въ тѣмъ замѣр рускіхъ рембеніківъ не подобалося, не можна знати, — мабуть толькъ то, що въ нашої статії о тѣмъ товариствѣ при конці названій були імена пп. Нагірного і Левицкого, Корсцендентови „Now. Reformы“ призналися, що тѣ два імена суть „піергжеїднапі токльофіе“, що і отъ бнъ въ прямѣ консеквенції до своїхъ догадокъ перефалшувавъ нашу статію, съ особливимъ натискомъ підносячи, що се іде о замізаннє „гускіє“ товариства. Розуміється, що кореспондентови ту зовѣмъ не ходити о добро рембеніківъ; ему толькъ ішло о тоє, щобъ лишишь разъ бтбути на Русинівъ, — толькъ і нолемизувати съ нимъ мы не думаємо, а толькъ констатуємо напечатань той зайдою дописи въ краківській часописи яко фактъ характеризуючій ширость Поляківъ до всякихъ заходовъ нашихъ около піднесення нашого народа безъ взгляду на партії і котерії. Бо жъ кореспондентъ „Now. Reformы“ не має анѣ слобіца закиду противъ самого проекту статутовъ нового товариства, а коли що любить єго въ нашої статії, то хиба отклоненіе „идеаловъ“ старо-шляхотскими Польщѣ при образованніи нашихъ рембеніківъ. Ну, та съ тимъ вже годѣ, і кореспондентъ повиненъ то давно знати, що всѣ Русини безъ рѣжницъ съ тими идеалами нѣкоди не мали і не мають нѣчого спільногого.

— Где мы живемо? Підъ тымъ заголовкомъ умѣщена въ „Нов. Проломѣ“ слѣдуюча допись: „Днѧ 31 жовтня (12 падолиста) с. р. напавъ на пользівськимъ і брутальнимъ способомъ офіціяльстъ двору пана Іосифа Скарбека Боровскаго въ Дорогомишлі, Кароль Крафтъ, стъ девятью своимъ поспаками на нашу дѣяльність: Катерину Горошко сироту і Марію Мільянъ, которыхъ половивши, загнавъ насилиемъ до дворского стайнѣ, тутъ ихъ пообіравъ зъ одежи до нага і нагихъ і претворивши підкошади въ складавъ і єбкъ гарапомъ до кро-ви, а побитиавши вкінцѣ обомъ дѣвіцямъ косы, прогнавъ ихъ посля обурюючихъ поругань і обез-щення зъ стайнѣ. Нещастій жертвъ мусьлили до своїхъ бтбуло панського двора далеко стоячихъ домовъ, нагай, яко ихъ Богъ сотворивъ. Олькунъ Катерини Горошко, і Матей Мільянъ яко отець Марії, внесли жалобу въ ц. к. судъ въ Краківці. На то явились жандарми зъ Великихъ Очей, отобрали гарапъ і косы і позідріане плате, списали і донесли тѣ фанти другого дня судови, а третого дня прибула зъ Краківці комісія съ докторомъ, котра предпіяла ревізию обез-щеннихъ, списала прогокол і поїхала дальше. Чути до тепер

нега въ гостяхъ. Одного разу Шевченко „по старому закону“, не говорячи нѣчого дочкѣ, попросивъ священника о руку дочки. Священникъ отмовилъ задля чогось и сватанье урвалось. Хора разказувала про житіе Шевченка въ Кирилловцѣ, якъ бѣзъ своихъ родійкоў (половина Кирилловки була заселена Шевченками) веселыми чабарашками та пѣснями, якъ зновт любить посумувати отъ старими дѣдами та „згадувати про колишнє“. Въ Кирилловцѣ до сего часу говорять, что Таращъ не умеръ а „пригайся толькъ“ и колись ще Кирилловку зновъ наївствѣ...»

— Испиты наяву для кандидатовъ на учитељъ въ школахъ реальныхъ отбудутся въ дніяхъ 14 и 15 л. грудня 1883 въ львовской политехнії.

(+) Въ Харковѣ має выходить съ новымъ рокомъ побочъ дневникъ „Южный Край“ другій дневникъ „Югъ“. Въ редакціи „Юга“ возьмуть участіе гдѣякі профессоры университетескіи.

— (Дробні вѣсти.) — Цѣарь дарувавъ громадѣ Свѣржъ, въ пов. перемышльскомъ, 200 зр. запомоги на будову школы. — Цѣарь дарувавъ гром. Підгорцѣ, въ пов. бобрецкѣ, 100 зр. запомоги на будову церкви.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархії Львовской.

Завѣдательство получили со.: Ал. Юрикъ въ Воли великой, Вол. Сельскій въ Устю, дек. роздольского.

До каноничної інституції завѣзаний о. Мод. Хоминський на Демію, дек. роздольского.

Въ пропозицію принятый на Суходоль, дек. перегиньского, о. Тома Соболта, завѣдатель въ Липовиці.

На каноничну інституцію о. Марк. Сѣрецького, запрентованого на Деляву, годится предвидѣніе ц. к. намѣстництва о згоді для зарепрентованого Іос. Кучинського на Парище.

Митрополича консисторія вставляє до президи ц. к. намѣстництва о згоді для зарепрентованого Іос. Кучинського на Парище.

Кирилошанську отзнаку и архієреськіе благословеніе получивъ о. Ник. Дуткевичъ зъ Яровѣккі, дек. кудринецкого, при случаю ювілею 50-лѣтнього священства.

Зъ Епархії Перемышлької.

Каноничну інституцію получивъ о. Теофиль Глушковичъ на парохію Гощевѣ, дек. устрицкого.

Презенту на капеллю Кунивської Вольти, дек. жовківського, получивъ о. Іллія Крайникъ.

Завѣдательство парохія Дыльова, дек. затварницкого, получивъ о. Йосифъ Котецкій, завѣдатель пар. Гощова.

На конкурсъ съ речинцемъ до 12 л. лютого 1884 виставленій слѣдуючій парохії: 1) Сѣлець, дек. белзкого, 2) Колодруби, дек. горожаньского, 3) Новиця, дек. бѣцкого, 4) Радоціна, дек. дуклянського, 5) Устрики гор., дек. затварницкого, 6) Береги гори, дек. затварницкого, 7) Дубровка, дек. канцького, 8) Тѣсна, дек. балигородського. Капеллянії: 1) Східниця, дек. дрогобицкого, 2) Вѣрко, дек. перемышльского, 3) Гнила, дек.

Шварцъ до чоботъ

безъ витрію!

зъ першої ц. к. фабрики заложеної въ роцѣ 1835.

Ст. Фернлендта въ Вѣдні

по цѣнѣ фабричнї, а то:

1 пуделю по 2, 4, 7 и 14 кр.

можна получить въ Торговли:

К. М. Возняка во Львовѣ
ул. Орменська ч. 6. (Напротивъ „Народного Дому“)

Шкода шварцована тымъ чорніломъ (шварцомъ) стається неперемітуюча и мягкою.

Замовленія зъ провинції виставляються обвортною поштою, не числячи за опакованіе.

Цѣнникъ другихъ товарівъ от-
зываю на жданье франко.

Свѣтлій кресты

мастерско пластично виконаній и на подніжі гарні!

Ті кресты суть помаліваний нововинайденими виключно привезлими въ ночі свѣтличими фарбами кристалічними, котрі не підлягають відмінному збліту и якъ свято-іванські хребачки въ літній ніч свѣтять тымъ самимъ блескомъ и пыншотою краски, такожъ тіні нововинайденими симовѣтчими крестами.

За знамениту силу свѣтла гарантується.

Цѣна за штуку зр. 2,50, делекатнішу зр. 3,75 падзвичайно дешевити ст. постументомъ зр. 5.

Посылається за готівкою або за послѣднімъ

купувати одно и лишь у

Klingl & Baumann in Wien.

I. Tegetthoffstrasse Nr. 3.

NB. Остерігаемо передъ насіддуваннями; кожда штука нашого нововинайденого самовѣтчичого креста заошторена нашимъ знакомъ (K. & B. Wien).

ОБЩЕ РОЛЬНИЧО-КРЕДИТОВЕ ЗАВЕДЕНИЕ

для Галичини и Буковини,

зарегистроване общество съ неограничену порукою.

купує и продає Листы довговї, точно по днівнімъ курсѣ; есконтует купоны тихже листовъ, купоны листовъ державныхъ навѣтъ передъ речинцемъ и вексель; удѣляє пожички и задатки на гипотеку; принимает грошеві вкладки:

a) на книжки щадничій по 6%,
b) на бѣжучий рахунокъ (conto currente) за 30, 14, и 3-дневнымъ выповѣдженіемъ по 6%, 5% и 4%.

Заставниче отданіе того Заведенія удѣляє пожички на заставы, а именно: цѣнній ефекты, дорогоцѣнности, выробы фабричнї и ремесличнї и всякий предметы, маючі цѣнність.

(22—24)

Бюро Заведенія въ вѣсномъ домъ при улицѣ Орменськїй к.-рѣ 2, на I-омъ поверсї.

Выдавецъ и редакторъ: Антонъ Горбачевский.

высочаньского, 4) Воля Мигова, дек. ясликого, 5) Воля Олешицка, дек. олешицкого, 6) Ветлина, дек. балигородского, 7) Нанова, дек. устрицкого.

Господарство, торговля и промисль.

— Торговля збожемъ змінилася користно на торгахъ сївтовихъ. Збѣ вѣхъ сторонъ доносять о высшихъ цѣнахъ. Видно, спекуляція почала вже числитися съ сегорѣчнимъ неурожаемъ и съ наближаючою зимию. Цѣна пшеници пойде въ гору; такъ само жита, ячменю въ бесь. Цѣна кукурудзы досі хитка, але неурожай на Волощинѣ бѣльше зъужить кукурудзы въ горальпахъ викличе у настъ користнѣйшій зворотъ. Въ краю збожа суть въ загаль бѣль отъ заграницъ.

(+) Въ Харковѣ має выходить съ новимъ рокомъ побочъ дневника „Южный Край“ другій дневникъ „Югъ“. Въ редакціи „Юга“ возьмуть участіе гдѣякі профессоры университетескіи.

— (Дробні вѣсти.) — Цѣарь дарувавъ громадѣ Свѣржъ, въ пов. перемышльскомъ, 200 зр. запомоги на будову школы. — Цѣарь дарувавъ гром. Підгорцѣ, въ пов. бобрецкѣ, 100 зр. запомоги на будову церкви.

Переписка Редакції и Администрації.

Вс. М. Б. въ Поточисахъ. До кінця року ще 3 зр. Вс. А. Г. въ Лядскѣ. Вѣдь второкъ не вийшло „Дѣло“ зъ причини свята.

Съ симъ числомъ розсылається Вп. предплатникамъ „Бібліот. найзи. повѣстей“ 13 и 14 аркушъ повѣсті „Фромонть молодий“ и Ріслеръ старший“.

(Надісланіе.)

На вечерку устроеному въ четверть минувшого тиждня въ память бл. п. М. Качковскаго було отчитане привѣтне письмо будьтобы „отъ пітомцѣвъ рускої семінарії духовної во Львовѣ“. Се привѣтне письмо було того рода, що викливало павітнтервенцію ц. к. правителістvennого комісара. Загаль пітомцѣвъ духовної семінарії уважає конечнимъ заявити прилюдно, що о подобнімъ письмѣ въ семінарії не було бесѣдъ, тому и не має вѣдомості, кто єго укладавъ и посылавъ, — тожъ и не може бути за него отвѣчальнимъ.

У Львовѣ днія 25 падолиста 1883.
Пітомцѣвъ рускої семінарії духовної во Львовѣ.

Павло Мартиновъ.

РУКОДѢЛЬНЯ ОБУВІ
во Львовѣ

Руска улиця ч. 3, въ дому Сшавропигійскаго Інститута.

Маю честь поручитися ласкавимъ взгляда мъ П. Т. Публики и увѣряю, що моимъ пайбльшими стараньемъ буде: всѣ жаданія въ мѣсці и на провінції якъ найточнѣйше вдоволити. При ласкавихъ замовленіяхъ зъ провінції упрашаю о надісланнѣ на мѣру спотребленого чобота. Въ надѣ, що П. Т. Публика не откаже менѣ своїми увагами, остаю съ глубокимъ поважаньемъ

(2—3)

Павло Мартиновъ.

ПРЕДПЛАТА

на историчній журналъ

КІЕВСКАЯ СТАРИНА“

выдаваний въ Кіевѣ

1884 рокъ

(третій рокъ видаання.)

Журналъ „Кіевская Старина“, посвяченій історії южної Россії, головно бытовові, буде видауватися и въ 1884 роцѣ що мѣсяця дні 1 (13), книжками въ 12 аркушівъ, въ 3 томахъ, після тижні програми и при участі тихъ сотруніківъ.

Въ складъ его входять статі наукового и исторично-блестристичного содержання, историчній документы, памятники, хроники, дневники, спомини, оповѣстія, біографії, некрологи, характеристики и донесенія о памятковихъ предметахъ южно рускої ста ровини, рѣвю о народныхъ повѣркяхъ, обычаяхъ, думахъ, казахахъ, пісняхъ и пр. а такожъ бібліографічній вѣсті о новихъ выходящихъ книжкахъ южно-рускої історії и етнографії. Въ прилогахъ портреты южно-русскихъ дѣятелівъ и памятниківъ южно-рускої ста ровини.

Предплатна цѣна за 12 книжокъ съ прилогами, съ пересылкою (до Галичини и пр.) 11 рубльвъ на рокъ. Допускається такожъ таке улегченіе: при предплаті 6 руб., по виходѣ IV-ї книжки 4 руб. и VI-ї книжки 2 руб. Позоставші въ невеликому числѣ роцники зъ 1882 и 1883 рр. видаються по такої же цѣнѣ.

Адреса: Въ Редакцію, „Кіевской Старинѣ“ Кіевъ Софійська площа, д. № 11-й. Тамъ же и контора Редакції.

(1—3) Редакторъ-видаувачъ, О. Г. Лебединцевъ

Кур'є збожа
зъ дні 3 л. падолиста 1883.

Цѣна за 100 кильограммъ.		
	зр. кр.	зр. кр.
Пшениця червона	8 90	9 90
Жито	7 50	7 70
Ячмінь	7 15	7 50
Овесъ	6 25	6 50
Гречка	6 85	7 10
Кокорудза стара	5 75	6 75
Пророць	—	—
Горохъ до варки	7 75	9 50
Сочевиця	6 50	7
Фасоля	—	—
Бобъ	—	—
Выкса	—	—
Копюшинъ (передна)	50	60
Ананій	37	30
Кмінь	—	—
Рѣпникъ зимовий	15 50	16 25
Ржій (Львівська)	11	12
Насіннє льнено	9 50	10 50
Хмель за 100 кил..	180	200